

M. Sadık Aslankara

Ondancı

M. SADIK
ASLANKARA

ONDANCI

Can Çağdaş

© 2019, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2019

2. basım: Mayıs 2019, İstanbul

Bu kitabın 2. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Düzeltili: Ebru Aydın

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

İç baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç İş Merkezi No: 3 Kat: 2

Topkapı-Zeytinburnu

Sertifika No: 33837

ISBN 978-975-07-3902-6

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750739026

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

M. SADIK
ASLANKARA
ONDANCI

ÖYKÜ

♥can

M. Sadık Aslankara'nın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Uykusu Sakız, 2001

Sığınak, 2003

Cicoz, 2008

Le, 2010

Bin Yüz Bir Giz, 2013

Ömürdeğer, 2014

Şano, 2017

M. SADIK ASLANKARA, yazar, tiyatrocü, belgesel sinemacı. 12 Aralık 1948'de Denizli doğdu. AÜ Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Felsefe Bölümü'nü bitirdi. Yazın alanındaki ilk imzalı yazıları 1965'te görüldü. Sonraki yıllarda farklı tarihlerde kimi dergilerin sürekli yazarları arasında yer aldı. Aslankara, 2003'ten bu yana *Cumhuriyet Kitap'ta* "Kitaplar Adası" başlığı altında yazıyor. Öyküleri: *Uykusuz Sakız* (2001), *Cicoz* (2008); romanları: *Bin Yüz Bir Giz* (1993), *Selgesus'ta Buse* (1996), *Sığınak* (2003), *Le* (2010), *Ömürdeğer* (2014), *Şano* (2017) oyunları: *Kevser'di* (1989), *Toplu Oyunlar 1/Kevser'di*, *Ev-Ses*, *Hayal Ustası* (2004), *Kırk Yaş Düşleri* (2009).

M.Sadık Aslankara, kimi zaman kenarda durmayı yeğlese de, elli yılı aşkın süredir yazın, tiyatro dünyasında etkinliğini sürdürüyor, kırk yıla yakındır belgesel sinemayla içli dışlı yaşıyor. Bu alanların değerler dizgesine dayalı kavrayışla sanattan başka iş tutmayan gönüllülük sergiliyor. Son otuz yıldır kaleme aldığı yazılarla bir başka edebiyatın olanaklı olup olamayacağını yoklarken, sanatta bukağılı sabır, direnç gösterip yazın emekçisi bağlamında alınmaktan kaçınmayan duruş yansıtıyor.

www.sadikaslankara.com

Göçebe bir ömre
annelik yapan Sezgin'e,
o gölgelikten minnetle...

Siz o öyküleri okumadınız, annem yırtıp attı.
“Yaşadıklarımı ben biliyorum.
Sen nasıl yazacaksın...”
Bunlar, yazamadıklarım...
Kimseler bilmez neler yaşadığımı...
Ya ben?
Ben hiç bilmem, yaşayıp yaşamadığımı da...

İçindekiler

İlkten	15
Lazımlık	17
Muzlar	27
Dizi Film	35
Kediler Köpekler	47
Kuşlar	57
Havuz	65
Cibinlik	73
Ayaklar	81
Yalnızlık	89
Kitaplık	99
Sondan	109

İLK TEN

Her seferinde trenlerin önünden alırlardı beni. Neymiş bu benim çilem, derdi kolumdan çekiştirirken...

Daha o zaman intihara eğimliymişim, belli.

Tren diyorsam şimdinin sevimsiz demir yığınlarını kas-tetmiyorum elbette.

Kara trenlerin hastasıydım. Bir yolunu bulur, istas-yonda alırdım soluğu. Nasıl makas değiştirdiklerine ba-kardım, makasçuların çelik pırılıtlarına karışan çığlık çığlı-ğa düdüklüleri arasında.

Duruşuna, çıkardığı sese, tıslıklı buhara, kokusuyla isine, kapkara dumana, bir film şeridinden, bir hayatın ta özünün özünden sıyrılıp da işne deliğinden geçercesine kıvrımlana ufala gözden yitişine...

... bayılırdım. Onun hüznü olduğunu öğrendiğimde çok küçüktüm.

Biraz daha büyüdüğümde kopamaz oldum oralardan. Kuş avlamaya çıkılır hastalık derecesinde ya da güvercin beslenir tutkuyla; cicoz biriktirilir gizli ama çılgın sevinçler eşliğinde, topaç koleksiyonu yapılar delice öyle, daha neler...

Annem, saç baş dağınık çılgın gibi her arayışında beni istasyonda bulduklarını söylerdi. Küçücükken başlayan tutku.

Sonra işte, beni çeliklerin üzerinden topladılar, parça-lanmış, yassılıp dağılmış, inceliş halkalanmış halde...

O zaman annem, "Savurun bunu," demiş, "yele verin, uçup gitsin, hangi istasyonu istiyor, hangi treni beğeniyorsa gidip de konsun üzerine..."

Şimdi beni, konduğum bu istasyonlardan, örneklerine açık hava müzelerinde rastlanan, benden de parçalar taşıyan şimendiferlerdeki sayfalarımın okuyorsunuz...

LAZIMLIK

Sinek lazımlığa konuyor, sonra gelip burnuma. Uçup pencere camına... Numaralar yapıyor; öndekilerle tutunup arka bacaklarıyla kanatlarını gıygyılıyor. Oradan hoop yeniden lazımlığa...

Bunu hep yapıyor. Uçmasa göz de görmeyecek, ama benimle oyun oynuyor. Neyse ki elim peşinde. Hem sinek ağı var elimin altında hem de her geçen gün ustalaşıyorum avcılıkta. Tırnağımla duvarı kazıyacaktım gibi sağ elimin parmak uçlarını kıvırıyorum, konuştuğunda vınnn. Bir türlü yakalanmıyor ama. Konduğunda, az biraz eylemesi gerekiyor. Elim, kedisi oluyor o zaman sineğin. Artık vay haline.

Sen dua et de kurt sineği olmasın, diyor annem. O bunu söylediğinde ilk, odaya, pencere önüne bir alay kurt doldu, sürüyle. Korkudan rengim gitti. Kurt sineği ne demek, diye sordum. Kurt bırakan sinekmiş. Kıcının değdiği her yere pıt pıt kurt atarmış hemen. Kurtçuk kıvıl kıvıl dönenirmiş, sonra da çarçabuk büyür, evin altını üstüne getirirmiş. Bunun gibi bir de güve sineği. Karasinekmiş alt tarafı, bundan bol ne varmış dünyada? Pek bir zararı yokmuş ki...

Ama bütün karasinekler beni buluyor, bana geliyor, haberin var mı senin? Şak vurduğum oluyor. Tutamayın-

ca. Konduğunda ya da iki elimle. Vurduğumda yapışıp kalıyor bazen. Ezilip dümdüz oluyor, iğreniyorum. Birinde avucuma da yapışmasın mı, iğğ... Bereket sağım solum peçete, ıslak mendil, sabunlu elbezi... Sineklik de var ama onunla her zaman yakalanmıyor. Yakalandığında böyle ezilmiyor, sanki uyuyor, canlı gibi.

Yalan söylüyor. Sinek, diyor, ota da konar boka da. Ama benim lazımlığımdan kalkıp yine bana konuyor bunlar. Sonra diyor ki, Sineğin olduğu yerde örümcek de vardır! Örümcek yoksa, sen asıl o zaman kork! Bu ne anlama geliyor? Üzülme sen, diyor, kurban olurum sana. Çocuk sanıyor ya, aklı sıra beni kandıracak. Hep böyle yapıyor.

Pencereyi açmasam, sinek dolmasa eve... Değil mi? Sıcak havada açmadan nasıl durayım peki... Televizyon, cep telefonu, internet, oyun, şu bu... Bunların hepsinden daha renkli pencere önü...

Yazar olacakmışım ben, bir yalanı da bu. Nereden biliyor, sormuyorum. Pencere önü hikâyeleri topluyormuşum. Buradan belliymiş... Getirip yığıyor da yığıyor kitapları. Okumadığım kalmış da... Hepsini okudum. Tabii ya. *Küçük Prens*'i de, *Tom Sawyer*'ı da, *Gulliver*'i de, neleri neleri... Hatta *David Copperfield*'i bile... Sıkılıyorum bazen, fırlatıyorum öteye. Bazen bir dalıyorum, aa bakıyorum gelmiş, sessizce, Pöh! yapacakmışçasına gü-lümsüyor yanı başımda.

Kalemin ucunu tutup ötelere bakıyorum. Kısıli gözle. Bakıyorum öyle; tırnağımın ucu kara kurşun, kısıyı açınca, uu, kocaman oluyor, koskoca bir gövde...

Hii, Polis Necati.

Öyle denmez oğlum, diyor annem, mahalle çocukları gibi. Necati Abi dersin, kibarca. O böyle insanmış, kibar. Yaaa...

Kibar adam bize doğru yürüyor; sokağı karşıdan çaprazlama geçip pencere önüne gelecek. Gelebilirse ta-

bii... Tabancamı kaldırdım, namluyu doğrulttum. Camlar ardına kadar açık. Gördü. Gülüyor. Tımarlı kara bıyıkları yanlara doğru yelpazelenince anladım. Şuna da bak, umursamıyor bile, ölecek oysa. Yaylana yaylana yürüyüşü var, tabancası tavuk kanadı, öyle şişinik.

Bayılıyor ona: Hakeza beyefendi adammış. Ne demek "hakeza"? Duymuş bir yerden konuşuyor. Bakar öğrenirim. Öyle, öyle, diyor. İyiymiş, terbiyeliymiş, mişmiş... İnsanın sırtını dayayabileceği dağ... Mertmiş, kara yağızmış, boylu boslu, yakışıklı yiğitmiş. Hiç de öyle görünmüyor. Okulda, belde her yerde herkes Polis Necati der ona, öyle duyarım, böyle işte, hadi bakalım...

Bu var ya, Kibar Necati Abi, trafik polisi. Beyazları parlayan, alacalı bulacalı bir üniforma üzerinde... Yolda bir yürüyüşü var, ayaklarını koyabilmek için annemin alaturka tuvalette hela taşını nişanlayışına benziyor. Hindi gibi kabarmıyor ama, kibar kibar sallanıyor yine de. O haliyle herkesi selamlayınca başı da önceki evimizin avlusunda gördüğüm tulumba kolu gibi eğilip kalkıyor.

Ama Allah var, herkes iştahla alıyor selamını, bayramda şeker sunulmuş da sevinmiş, teşekkür ediyormuş gibi.

Polis olsaydım keşke, diyorum. O, gözlerini gölgeleyen tomurcukla başını öteye çeviriyor. Ayhan Işık gibi, diyor, hani seyretmiştik ya geçende, televizyonda. İç geçiriyor, Necati Abin de ona benziyor, diyor. Polis Necati değil, Necati Abin, diyor. Hiç de bile. Aklına bir şaşıyorum, bir şaşıyorum.

Ağzında hep nefes açtıran sakız, şişirince bıyıklarına bulaşmıyor mu peki? Nasıl temizliyor? Bana da uzatıyor arada; Mabel. Maaşı var ya, ondan. Ay başı geldi mi, tık paranı alıyorsun, annem çalışsın çabalasın iş paraya geldi miydi, yan çizsinler hemen, yevmiyemi alacağım diye uğraşsin dursun artık!

Benim de bir babam olsaydı... Ama bir tarihte aske-

re gitmiş, gidiş o gidiş... Şehit düşmüştür belki, diyorum. Baksana herkes sapır sapır şehit düşüyor. Olur mu, diyor, öyle olsa haber verirler, maaş bağlarlar hem...

Keşke şehit olsa, tören düzenlenir, babamın şapkası başımda bayrak omzumda... Ama nerede bizde o şans?

Yine de bir kahramanlık yapmıştır herhalde. Askerde... Filmlerde izliyorum, televizyonda, koşuyorlar, sınıyorlar, sıçrayıp kapaklanıyorlar dere tepe nerede olursa, sonra ta ta ta! Düşman yerde! Babam da böyle yapmıştır mutlaka. Asker olup kahramanlık göstermez mi insan? Annem saklıyor belli. Belki madalya verdiler de, annem sandık sepet bir yerlere gizledi. Olmaz, olmaz değil!

Bir keresinde konuşuluyordu okulda. O sıralar, okuldayken ben... Aslında bana pek laf atılmaz ya, bu kez ortaya, bana kadar geldi sözün ucu. Kimi de övgü düzüyor şehitliğe, çok yüksek, en yüksek merteye falan. Biri atılıp beni gösterdi ötekilere: En şanslımız bu, dedi, askerlik yapmayacak, ölüm korkusu yok bir kere! Askerlik şubesine bir gittim mi, iş tamammış... Bana diyorlar bana, sonra sönüp gidiyor sesler... Nasıl gideceğim, yürüteçle mi?

Polis Necati de kahramanmış. Babam gibi mi, diyorum... Sinir oluyorum bazen. Asker babamdan söz açınca suspus, Polis Necati'ye geldiğinde vak vak teyze, gözleri parlıyor... Öyle bir kahramanmış, öyle bir kahramanmış, ama nasıl anlatsaymış?

Hah, şimdi de örümcek... Bir Polis Necati de o! Süpermen, her şeyin altından kalkıyor. Lazımlığa bile düşmüyor. Hem usta hem hin...

Geldi, geldi, tam önümde durdu öteki. Acıdım öyle, yoksa vururdum, dedim. Namluya dönüşen işaretparmağımı yakalayıp bastırdı, sonra da tabanca yaptığım sağ elimi kavradı. Hadi bu sefer tutuklamıyorum seni, yoksa kodeste bulurdun kendini... Gözünün yaşına bakmaz, tıkdım seni içeri. Annem, hiç sevmediğim bu adamın

önüne atıyor beni. Ben de Polis Necati'nin sineği oluyorum. Şu kadına bir gün göstereceğim gününü ya, bakalım ne zaman?

N'aber küçük asker, dedi yine. "Küçük asker"den de gıcık kapıyorum. Neden hep küçük asker, dedim küsmüşlükle omuz çevirip. Peki küçük aslan, deyiverdi, aklınca beni güldürecek. Sıkıntıdan oflayıp pofluyorum. Niye küçük, diye sordum üstelemeyle. Bilemeyecek ne var, dedi, sen küçük asker, ben de büyük! Hadi hadi, bırak alınganlığı, al şu zenci kızını da barışalım...

Tutar tutmaz elimi, avucuma bırakmış meğer Mabel'i. Hep böyle bu Necati. Annen nerede, işte mi? Ses etmedim. Belli değil mi evde olmadığı, kim bilir nerelerde, kimlerin işinde zavallı... Hep annem, bari bunu deme, senin başka işin yok mu, oynucağın mı senin?

Hadi bana müsaade... Böyle yapar.. O, evde olsa, Polis Necati böyle mi yanaşır pencereye? Caddenin ta öte başından adım atarken alır kokusunu onun. Öteki de süslenip püslenmiştir içerde, taranmış, ruj bile sürmüştür hatta. Bu kibar bilir onun evde olup olmadığını, ama pencerem açık ya, göz hapsinde tutulduğundan, yakalanacağından emin tıpış tıpış gelir ki, sonradan yüzü olsun ona karşı... Biliyorum bilmeye, katılıyorum oyuna, elimden ne gelir başka?

Gün boyu açık durur pencere. Karakışı sevmem tabii. Pencereyi kapatıp öyle çıkar annem, hafakanlar basar zamanla içimi. Tamam, her şey başucumda; sürahim, atıştırma tepsim elimin altında, yanı başımda. Ama yine de o dönene dek neler çekerim, bir ben bilirim bir de Allah... Pencere açıkken var ya, hayattaymışım, yaşıyor-muşum, öteki türlü hayatla bağlarım kopmuş gibi, ne bileyim sanki ölmüşüm de yerin altına girmişim, öyle bir duygu... Kurtaramıyorum bir türlü kendimi.

Kış geldi mi, eve de girmeye başlar Polis Necati. Bı-

dır bıdır ses içeriden. Okuldayken sıraya gömülmüşüm, hayal kuruyorum, yapacağım ne var başka? Kulağıma akan uğultu benzeri, kimi de çocukların inişli çıkışlı fısıldaşmaları... Gel de duyma. Zaten duyayım diye bu fısıltı, kulak vereyim.

Elim ayağım annem; yapmam gereken işleri bile o yapıyor. Ben mi neden oldum bu duruma, hayır! Zamanında yaptırsaydın aşırı, madem iş bu kadar basitti, karartmasaydın hayatımı! Bu çağda bu kadar da cehalet olur mu? Ah, diyor, bugünkü aklım o zaman olsaydı, bilseydim şöyle şöyle yapılacak, ta Fizan'a giderdim... Konu komşusu, akrabası, yaşlısı, onlar da uyarmamış: De sen, olur gider gelin, işine bak... Boyunları devrilir inşallah!

Çemkirmiyorum, tamam, ama konu açıldığında böyle diyor, hep aynı şeyleri anlatıyor, susunca da gözle-ri başlıyor... Ben ne yapayım peki?

Öyle ya, kalkıp ne diyim şimdi kadına? Hiç. Okula götürüp getirirken, hele ilk başlar eğlenceliydi. Dünya ayaklarımın altında seyrediyordum. Araba gibi. Düt yapıyordum arada. Kornaya basmak için de omuz başında ensesine yakın benine basıyordum. O da katılıyordu gülüşüme. Sınıfa girene kadar keyif. Çocuklarla göz göze gelince yelkenleri indiriyordum o dakika.

İlkokul biteli, uhuuu kaç yıl oldu, on dördüme bile girdim. Askerlik yoklamasına ne kaldı şurada? Hastaneden rapor mu verecekler, ne gibi belgeler... İster misin maymun suratlı askerlik şubesi başkanı, İlle göreceğim, desin, getirin adamı buraya... Annesinin sırtında askerlik yoklamasına giden delikanlı, sevsinler... Hadi, al başına püsküllü belayı. Beni göreceksin de ne olacak diyeceksin... Allahım, onu değil de beni al, ben maymunu yanına, hem sen kurtul hem ben...

Yazlar, eh işte ne bileyim, daha eğlenceli... Pencere açık bi defa, temiz hava. İçeride kendi kokumla baş başa

yığılıp kalmaktan bin kat iyi! Kış oldu mu, bu da dayanılmaz oluyor. Yaz öyle mi? Aç pencereyi, serçe gibi hürsün, gözün nereyi alıyorsa artık.

Sonra iyi insanlar da yok değil. Gelip geçerken hal hatır sorup iki çift laf edenler değil. Hani gelir yanıma, dereden tepeden konuşup sohbet eder benimle, bayağı büyük biriymişim gibi. Öyle. İçim içime sığmaz, beş-on dakika için de olsa havalanır uçarım, unutturum her şeyi.

Annem mi ayarlıyor bunları, diye düşünüyorum kimi. Yahu para versen yapılır mı bu, gidip de bir yarım adamla sohbet etmek... Konudan konuya, şundan bundan...

Bizim hiç mi akrabamız yok peki? Nenem, dedem, ne biliim halam, dayım?.. Sonra nereden geldik biz? “Köy” dediği yer neresi? Arada bir kulağıma bir Trakya lafıdır geliyor türküler eşliğinde. Oradan mıyız onu da bilmiyorum. Her şeyi bulandırmakta üstüne yok. İstanbul’dayız işte, diyor. Hadi öyle olsun, televizyonla internetteki İstanbul nerede peki? Kuşkulalmaz mıyım? Dalsız budaksız nasıl bir şey bu? Hadi babam tamam, diyelim, peki ne demeye gelmişiz buraya? Durmadan çalışıyor annem, dur durak yok; geldi mi eve, bir yığın iş de evde, kolay mı altından kalkmak?

Başka oluyor yazlar. Sere serpe bir yaşam desem daha doğru. Koyu kış geldi mi, pencerenin kapanması yetmez, kafes gibi avuç içi yere sığışırız. O zaman alır beni yatağına taşır, ısınmamız da kolaylaşır...

Polis Necati’yle bıdır bıdır konuştuklarının gecesinde kokusu değişiyor annemin. Eski kokusu gidiyor, farklı bir koku gelip yapışıyor üzerine. Sası mı desem, ekşimsi, tuzlumsu mu desem, lapa gibi sevimsiz mi desem yoksa küle gömülmüş patates gibi çekici mi... Hani biraz da Polis Necati’nin kokusu sinmiştir diyeceğim, ama bu da değil, hem Mabel kokusunu bilmez miyim?

Böyle gecelerde annem gider, bir başka kadın gelir

girer yatağa. Hemen de uyur, horlamaya başlar. Al işte, bir hafakan da o zaman. Üstüne, bir bacağına da devirir mi balta gibi... Uyandıramam yine de, kıyamam...

Bir arkadaşım olsaydı... Var-dı, ama şimdi yok, o mahallede, oranın okulunda kaldı; Kürt Mustafa. Pazarda taşıyıcılık yapar para kazanırdı. Ondan söz edince kendi halim geliyor gözüme.

Onca mahalle, cadde, sokak, ev değiştirdikten sonra kentte, izi tozu mu kalır artık? Ama unutmadım. Biricik arkadaşım, özlenmez mi hiç? Yaşananın acısı, tortusu kalıyor istasyonda, ötekiler geçip gidiyor katar katar...

Bu cadde en iyilerinden, hareketli, pencere önü sık-mıyor insanı, can sıkıntısından patlanmıyor. Otomobilleri falan seviyor değilim ama bir o yana bir bu yana zırt pırt geçişleri, marketler, mağazalar, işyerleri, bir gidişge-liş güldür güldür... Kavgalar, gürültü patırtı, bağırsı çağrışı yaşam kıpırtısı hep. Günümü geçirmek, zamanı doldurup yatağıma çekilmek için bedava bilet...

Hele belediye işçileri, doğal gazcılar, telefoncular, internetçiler, kargocular, pizzacılar, kamyonlarıyla çöp-çüler, tüpçülerle sucular yok mu, polisiye film gibi hızlandırıyor hayatımı. Gün yirmi dört saatten yirmi üçe, yirmi ikiye, yirmiye iniyor. Arada piyango vuruyor tabii, cankurtaranlar amorti, büyük ödül olarak arozöz geçtiği bile oluyor. Heyecanı o zaman gör!

Çektiği el arabasıyla yolları süpüren biri var, gelir geçerken selam veriyor. Arada, Nasılsın, N'aber, diyor. Bir sessiz anıt gibi dikiliyor omzuyla yaslanıp pervaza. Hep böyle yapıyor. Çıkarır paketi cebinden, sigara yakar. İlk dumanı savururken yorgun fıslar: Sen içmiyorsun değil mi? İyi gelir, yaksan bir... Bu çocuğun yaşı kaç diye düşünmez, ama yine de içimde bir şeyler havalanır, büyümüş hissederim kendimi. Yanıt vermeden bakarım yalnız. Geçmiyor böyle, olmuyor hayat, diye hayıflanır.

Kör olsaydım neleri yitirirdim sonsuzca? Sağır olsaydım ya da dilsiz? Burnum hiç mi hiç koku almasaydı ne yapardım? Kolsuz biri olmak nasıl bir şeydi acaba? Bense yürüyemiyordum, ayaklarım yok hükümündeydi. Annemin yaşamına ulanmış asalaktım bu nedenle. Pencere önüne ıhtıyor, gözlerimin kazandırdığı görüntülerle günümü renklendiriyordum.

Ondancı birbirine bağlanan öykülerden oluşan bir roman olarak da okunabilir. Çocuk felci nedeniyle yürüme yetisini kaybetmiş akıllı, duyarlı, uçarı bir oğlan çocuğunun hayata tutunma ve yaşam mücadelesini anlatıyor. Babasız büyüyen, ona koşulsuz bir sevgiyle bağlı yoksul annesinden başka kimsesi olmayan bu çocuk, muazzam hayal gücüne, zekâsına ve annesinin sebatkâr ilgisine karşın karamsarlık, umut ve isyan duyguları arasında gider gelir. Ta ki bir rastlantı eseri ondaki yetenekleri fark eden ve ona sonsuz bir dünyanın kapılarını açan kader arkadaşı yaşlı bir adamla tanışana kadar.

#engelliolmak #talihsizlik #yaşamadirenci #fedakarlık #hayalgücü
#annesevgisi #kitaplaratutunmak

 can öykü

canyazinlari.com twitter.com/canyazinlari facebook.com/canyazinevi

ISSN 978-975-07-3902-6

9 789750 739026